

Arrest

nr. 149 771 van 17 juli 2015
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X, X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 19 juni 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 6 mei 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 mei 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 juli 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat P. LYDAKIS verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienden op 7 oktober 2012 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Deze aanvraag werd op 6 mei 2013 onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkenen sinds enkele jaren in België verblijven, geïntegreerd zouden zijn, werkbereid zouden zijn, Franse taallessen hebben gevolgd, een vrienden- en kennissenkring hebben uitgebouwd en getuigenverklaringen voorleggen en de man een werkbelofte voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedures en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten.

Betrokkenen vroegen op 04.12.2008 voor de eerste keer asiel in België aan. Gezien ze in 2007 asiel hadden aangevraagd in Zweden, werd op 30.01.2009 een terugnameverzoek gericht aan de Zweedse autoriteiten. Deze stemde op 9.02.2009 met de overname in. Doch, gezien ze een aanvraag art. 9ter hadden ingediend in februari 2009, werd deze asielaanvraag pas op 31.07.2009 -na een negatieve beslissing inzake de aanvraag 9ter- afgesloten met een weigering van verblijf met een bevel om het grondgebied te verlaten door de Dienst Vreemdelingenzaken. Betrokkenen gaven daaraan geen gevolg en vroegen op 15.09.2009 opnieuw asiel aan bij de Belgische autoriteiten. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 27.01.2011 met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Ze betekenden op 09.02.2012 nogmaals een bevel om het grondgebied te verlaten, doch vroegen al op 21.02.2012 opnieuw asiel aan. Ook deze werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dit op 25.07.2012. Betrokkenen verkregen uitstel tot het verlaten van het grondgebied omwille van de zwangerschap van mevrouw.

De duur van de procedures - namelijk iets minder dan 8 maanden voor de eerste, iets meer dan 1 jaar en 4 maanden voor de tweede en iets meer dan 5 maanden voor de laatste - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000).

Het feit dat hun twee oudste kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor het hele gezin geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Gelet op de aanvraag om machtiging tot verblijf, dd. 17.10.2012 door betrokkenen ingediend overeenkomstig artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 en gezien genoemde datum binnen een termijn van zes maanden“

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Zij voeren daarnaast ook een beoordelingsfout aan.

2.1.2. . De artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. Verzoekers voeren aan dat niet duidelijk wordt geantwoord op de argumenten die werden ontwikkeld in hun aanvraag en dat aldus een beoordelingsfout werd gemaakt. Verzoekers betwisten aldus in wezen de draagkracht van de gegeven motivering.

Om tot een beoordeling over te gaan moet vooreerst het wettelijk kader worden geschetst.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van diezelfde wet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat. Als typische buitengewone omstandigheden kunnen onder meer worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz ... Omstandigheden echter die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoord worden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk. In casu is dus de vraag aan de orde of de verwerende partij kon oordelen of verzoekers voldoende aannemelijk hebben gemaakt dat het voor hen onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om hun aanvraag te doen vanuit het land van oorsprong of het land waar zij gemachtigd zijn te verblijven.

Verzoekers voeren aan dat zij in het kader van een aanvraag hebben uiteengezet dat de schoolomstandigheden van de kinderen uitzonderlijke omstandigheden kunnen uitmaken in de zin van artikel 9bis. Zij zouden daarbij hebben verwezen naar het arrest X van de Raad van State van 20 juni 2010. Vooreerst merkt de Raad op dat hem geen arrest nummer X van 20 juni 2010 van de Raad van State bekend is. Daargelaten of in de bestreden beslissing uitdrukkelijk diende te worden geantwoord op alle door verzoekers in hun aanvraag aangevoerde jurisprudentie, tonen verzoekers niet aan dat hun situatie identiek zou zijn aan deze rechtspraak. In casu motiveert de bestreden beslissing dat het schoolgaan van de kinderen niet kan aanzien worden als een buitengewone omstandigheid aangezien zij niet aantonen dat een scholing in het land van herkomst niet kan verkregen worden. Er wordt daarnaast gemotiveerd dat de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs noch een gespecialiseerde infrastructuur behoeft die in het land van herkomst niet te vinden is. De Raad stelt aldus vast dat wel degelijk een standpunt wordt ingenomen met betrekking tot de scholing van de kinderen. Met een algemene verwijzing naar rechtspraak dat het schoolgaan van kinderen "uitzonderlijke omstandigheden kunnen uitmaken" tonen verzoekers niet aan dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd of kennelijk onredelijk zou zijn. Het middel is niet gegrond.

2.2.1. In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 5 van het "ECRM" en van het principe van de onbeschikbaarheid van bevoegdheden. Zij voeren aan dat de bestreden beslissing niet werd ondertekend en dat aldus niet blijkt dat de bestreden beslissing werd genomen door een daartoe naar behoren gemachtigde ambtenaar. Zij voeren ook een schending aan van artikel 33 van de Grondwet. Verder voeren zij aan dat een ingescande handtekening niet volstaat om de beslissing een rechtmatig karakter te geven.

2.2.2. Waar verzoekers de schending aanvoeren van artikel 5 van het "ECRM", maken zij geenszins duidelijk wat zij daarmee bedoelen, evenmin bevat het middel enige uiteenzetting met betrekking tot de wijze waarop deze rechtsnorm geschonden zou zijn. Dit onderdeel van het middel is dan ook onontvankelijk.

Artikel 33 van de Grondwet luidt als volgt:

"Alle machten gaan uit van de Natie.

Zij worden uitgeoefend op de wijze bij de Grondwet bepaald."

Verzoekers duiden in het geheel niet aan in welk opzicht de bestreden beslissing verband zou houden met dit artikel of er niet verenigbaar mee zou zijn.

Verder houden verzoekers voor dat de bestreden beslissing niet geldig is aangezien deze niet werd ondertekend of toch niet werd voorzien van een geldige handtekening, uitgezonderd misschien een

gescande handtekening, welke volgens verzoekers niet zou voldoen. Eender wie zou volgens hen immers deze beslissing kunnen genomen hebben.

Het staat niet ter betwisting dat de handtekening die figureert op de bestreden beslissing geen handgeschreven handtekening is. Geen enkele wettelijke bepaling schrijft echter in het algemeen voor dat een administratieve rechtshandeling manueel dient ondertekend te zijn om rechtsgeldig te zijn. Geen enkele bepaling van de vreemdelingenwet of enige uitvoeringsbepaling daarvan bepaalt dat de beslissingen die getroffen worden betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of die betekend worden een manueel aangebrachte handtekening dienen te bevatten (cf. RvS 30 september 2008, nr. 186.670).

Verzoekers tonen niet aan dat de bestreden beslissing getroffen werd door een persoon die daartoe niet gemachtigd werd of de schending vormt van een substantiële vormvereiste. De bestreden beslissing vermeldt immers expliciet dat zij werd genomen door attaché K.V. en de verzoekende partij maakt op geen enkele concrete wijze aannemelijk dat de bestreden beslissing niet door voornoemd persoon zou genomen zijn. Tevens dient te worden opgemerkt dat de verzoekende partij de bevoegdheid van de steller van de akte niet betwist.

Verzoekers zijn op de hoogte van zowel de naam als de hoedanigheid van de ambtenaar die de bestreden beslissing heeft getroffen. De Raad is van oordeel dat, aangezien administratieve beslissingen niet noodzakelijk schriftelijk dienen te zijn (RvS 23 september 1992, nr. 40.466), een handtekening geen geldigheidsvereiste of wettigheidsvereiste kan zijn voor een bestuurshandeling. Er vormt zich evenwel een probleem wanneer deze bestuurshandeling, waarvan de geldigheid aldus niet kan aangetast worden door een gebrek aan 'ondertekening', niet kan toegerekend worden aan een bepaalde persoon en dus wanneer helemaal niet vaststaat of de bestreden beslissing werd genomen door een daartoe bevoegd persoon. De stukken van het administratief dossier bevestigen dat K.V. als attaché de bestreden beslissing getroffen heeft. Er is dus geen probleem van toerekening van de bestreden beslissing aan een bepaalde persoon of onduidelijkheid over diens hoedanigheid, zodat de bevoegdheid van de steller van de akte wel degelijk kan nagegaan worden.

Ten overvloede merkt de Raad op dat artikel 6, §1 van het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, aan de ambtenaren van de Dienst Vreemdelingenzaken bepaalt dat delegatie van bevoegdheid wordt verleend aan de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die minimaal de graad van attaché uitoefenen voor, onder meer, de beslissingen genomen op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Te dezen is niet betwist dat K.V. attaché is bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Het tweede middel is, voor zover het ontvankelijk is, niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien juli tweeduizend vijftien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

C. VERHAERT